

Man kan godt undre sig over, når nu man er gået så meget ind i, hvad FN har sagt, at FN faktisk kun har anbefalet ét år, men det har den danske regering og flertalspartierne altså lavet om til, at nu er det i hvert fald minimum to år, og derefter kan man søge asyl.

Det er jo noget anderledes end det, vi i starten af debatten hørte fra Venstre og De Konservative, specielt fra Venstre, om, at der skulle ske en revision hver tredje måned – hver tredje måned. Det ville jo være fint, men Venstre har altså tilsluttet sig, at nu skal det helt op på to år. Og det skulle så også være ud fra et princip om, at flygtninge skulle være selvkørende. Det var de udtalelser, der kom i starten. Det er lavet drastisk om, må man nok sige.

Så støtter Dansk Folkeparti naturligvis ændringsforslagene fra Venstre og De Konservative om at undlade ekspropriation, om at lade være med at afvige fra planloven. Det er udmærkede ændringsforslag. Vi har været tøvende over for ændringsforslag nr. 17, som jo egentlig bare på papiret siger, at der skal ske en revision inden år 2000. Det ville jo egentlig være naturligt nok, men der kan næppe være tvivl om, specielt ikke efter debatten i dag, at det er meningen fra de partier, som står bag loven, at så skal forholdene yderligere udhules i forhold til, at flygtningene fra Kosovo skal have endnu mere opnåelige og bedre vilkår, end tilfældet er i den lov, der i løbet af formiddagen her bliver vedtaget.

Dansk Folkeparti har hele vejen støttet, at regeringen yder hjælp i nærområdet ved en bevilling på over 200 mio. kr. Det er mange penge, men det er langt fra sikkert, at det er nok, og hvis der kommer yderligere forespørgsler om bevillinger, vil Dansk Folkeparti naturligvis fortsat stille sig positivt an.

Men det er altså sådan, at 1.500 flygtninge i Danmark i 6 måneder betyder samme beløb, som vi kan hjælpe mere end 60.000 med i nærområdet. Mere end 60.000! Jeg synes, det er grotesk, hvis man sætter tallene op imod hinanden. 1.500 mod mere end 60.000 eller 1 til 40. Jeg ved ikke, hvordan det er bedst forståeligt, men det er altså totalt ude af proportioner.

Så er 1.500 den første kvote, som der står i forslaget, hvorefter ministeren egenhændigt kan forhøje antallet. Der er utrolig mange bemyndigelser i denne lov, hvor man fuldstændig overlader til den til enhver tid siddende flygtningeminister, som indenrigsministeren jo også er, at beslutte, hvad der videre skal ske.

Jeg ved ikke, hvor langt vi skal gå ind i tredjebehandlingen, og hvor meget debat der bliver under selve tredjebehandlingen, men jeg skal selvfølgelig klart sige allerede nu, at Dansk Folkeparti stemmer imod loven.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Fru Pia Kjærsgaard var inde på, at denne lov er blevet behandlet hurtigt. Ja, den er blevet behandlet velgørende hurtigt. Nu kan jeg jo ikke huske, hvor mange møder fru Pia Kjærsgaard har været til, og jeg ved ikke, hvor lang tid fru Pia Kjærsgaard har investeret i weekenden, men jeg kan i hvert fald sige, at vi er nogle andre, der støttede formanden i, at vi allerede inden førstebehandlingen helt ekstraordinært lagde en slagplan, og det var der flertal for i Retsudvalget.

Vi var nogle stykker, der rettede henvendelse til ministeriet inden førstebehandlingen for at få nogle papirer og for at få at vide, hvad det drejede sig om. Vi var nogle stykker, der sad hele weekenden, samtidig med at hele ministeriet var indkaldt for at besvare spørgsmål. Der er stillet op mod hundrede spørgsmål. Vi har fået høringssvar og kommentarer dertil, og det var meningen, at der skulle have været tredje behandling på tirsdag.

Forleden kom så begæringen fra UNHCR om, at vi gik i gang. På det grundlag, og da alle spørgsmål var besvaret, så kunne vi altså skrive betænkning i går, efter at vi allerede onsdag havde en politisk snak i ro og mag. Det er kendsgerningerne, vil jeg sige til fru Pia Kjærsgaard. Fru Pia Kjærsgaard ved kun selv, hvor lang tid hun har investeret i sagen.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Det, der bringer mig på talerstolen, er også fru Pia Kjærsgaards bemærkning om, at denne sag er gået unødigt hurtigt. Retsudvalget har været enig om at lægge en slagplan for, hvordan det skulle foregå.

Så må jeg jo spørge, om fru Pia Kjærsgaard alligevel egentlig ikke betragter det her som en hastesag. Vi har trods alt fået en anmodning fra UNHCR om at tage imod 1.500 flygtninge. Hvad mener fru Pia Kjærsgaard vi skal svare på det? Hvor er vi henne i den sag? Skal vi bare sige: No way, vi vil godt bruge lidt mere tid på at behandle vores lovforslag, og så er den potte ude?